

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstab, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 2

Den 15. Octbr. 1867.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Bidnesbyrd.

(Fra „Millennial Star.”)

„At Sagen maa blive stadfæstet efter to eller tre Bidners Mund.“ (Mat. 18, 16.)

Der gives to Maader, paa hvilke vi kunne erholde Kundstab, nemlig den ene ved vor personlige Tagtagelse og Erfaring, den anden formedelst Andres Bidnesbyrd med Hensyn til det som, vi ikke selv personlig kunne undersøge eller saae at see.

Den første af disse Maader bliver bemyttet af alle Mennesker, og Mange have erholdt megen Kundstab angaaende det, som de ere komne i Berorelse med, formedelst Tagtagelse og en flittig Undersogelse deraf. Der gives Meget, som vi ere nödte til at lære at hjænde formedelst egen Erfaring, da vi komme i umiddelbar Berorelse dermed. Verden er fuld af Markværdigheder, som tiltække sig vor Opmærksomhed og Videlyst, og dersor kunne vi ved Hjælp af vor egen Tagtagelse erhverve os megen gavnlig Oplysning om mange Ting, ligesom det netop er paa samme Maade, at Menne-

skene have beriget deres Forstand med nyttige Kundstab og ere stredne fremad i de forstjellige Kunster og Videnskaber samt Alt, hvad vi kalde Civilisation. De Evner, som sætte os i stand til at erhverve os en saadan Oplysning, ere en Gave fra Gud, Alles store Fader, og dersor maae i Sandhed alle gode Mennesker være ham taknemmelige.

Derimod gives der meget Andet, som vi ikke selv kunne personlig undersøge, da det er udenfor vort Omraade, hvorfor vor Kundstab derom beroer paa Andres Bidnesbyrd, og det er vist, at en stor Deel af den menneskelige Oplysning er bleven erhvervet paa denne Maade, og dersor er der ogsaa blevet os sagt: „Troen er en fast Overbevisning om det, som ikke sees.“ Hvis dersor denne Sætning skal have nogen Betydning, maa det være den, at Tilstro og Tillid til Andres Bidnesbyrd er Tro, og at ethvert Slags af den saakaldte Oplysning beroer paa og erholdes formedelst Andres Bidnesbyrd, og dette

er i Særdeleshed Tilfældet med Hensyn til den religiøse Kundskab, thi uden Åabenbaring er det umuligt at lære at kjende Gud og hans Love. Der er sagt: „Ingen kjender Sonnen uden Faderen, og Ingen kjender Faderen uden Sonnen, og den, som han vil det aabenbare.“ Paa et andet Sted sigeres der: „Dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Christum.“ Disse Sætninger udtrykke tydelig den Sandhed, at det alene er formedelst Åabenbaring, vi kunne lære at kjende Gud, og at Ingen uden Åabenbaringens Lys kan opnæae det evige Liv. Folgende Skriftsted indeholder dersor en høist viktig Sandhed: „Naar der ikke er Syner, forsmægter Folket.“ (Ordspr. 29, 18.) Dersor er det indlysende, at Ingen uden Åabenbaring kan erholde det evige Liv. Nogle Mennesker ere af Naturen saa tilbørlige til Twivl, at de neppe ville troe en eneste Sandhed uden mathematiske Beviser. Beg har engang hørt en Mand sige, at han ikke vilde troe det Sidste-Dages Værk, medmindre Herren vilde selv aabenbare sig for ham, og saaledes vise, at det var Sandhed. Andre have været saa indtagne af Fordomme og saa fanatiske, at de i deres blinde Iver have erklaæret, at de ikke vilde blive Hellige, om de end vidste, at dette Værk var sandt. Utter Andre have sagt, at hvis der er en Gud, som er god og viis, og hvilken har aabenbaret sin Billie, burde han have strevet et Bidnesbdrd derom paa Himmelten med stinnende Bogstaver, saa at Alle kunne vide for sig selv, og der ikke kunde lades den ringeste Twivl tilbage. Dersom Menneskene vilde tænke fornuftigen, vilde de kunne see, at det ikke tillommer os at foreskrive Herren, hvad han skal gjøre, men det er twertimod vor Pligt i Ædmyghed at soge at udfinde, hvad han har fundet for godt at gjøre, og at boie os for

hans overlegne Viisdom og Forstand. Den Ædmyge og Oprigtige, der elster Sandheden høiere end Alt, vil gladelig annamme den, endog under de meest ugunstige Omstændigheder; han ønsker kun at blive overbevist om, at det Bidnesbhyrd, han har hørt, er Sandhed og overensstemmende med Guds Billie, og han vil aldrig udgive sig for at være visere end Skaberen.

Spørgsmaalet er nu altsaa: Hvilen Plan har Herren fulgt? Vi ville lade Bibelen afgjøre det: „Sandelig, den Herre, Herre gør ikke Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Ejendomme, Propheterne.“ (Amos 3, 7.) Her kunne vi see Herrens Handlemaade mod Menneskernes Born igjennem alle Verdens Tidsalder, naarsomhelst han har fundet det nødvendigt at aabenbare Noget for dem. Vi behøve ikke at indbilde os, at Herren er et foranderligt Væsen, eller at han vil rette sig efter Menneskernes taabelige Griller, men vi maae i alle Henseender undkaste os den Plan, som er lagt af den Almægtige, saafremt vi ikke ville paadrage os hans retfærdige Brede, thi Ulygighed mod ham bringer Forviisning fra hans Kærværelse og fra hans Magts Herlighed. „Thi Guds Brede bliver over de Gjenstridige.“

Da det saaledes, som vi have viist, er formedelst Åabenbaring gjennem Propheterne, at Herren kundgjor sin Billie for Menneskene, folger det af sig selv, at Tillsid til disse hans Ejendomme og til deres Bidnesbhyrd maa frembringe Tro. Paulus siger: „Troen kommer formedelst Horelsen, og Horelsen stier formedelst Guds Ord,“ „og uden Tro er det umuligt at behage Gud.“ Hvorsor? siger Modstanderen. Simpelthen fordi vi uden Tro ikke kunne blive frelste. Et alhjærligt Væsen kan ikke finde Behag i vor Ødeleggelse, og dersor er Herren „vred paa

de Ugudelige hver Dag.“ „Efter to eller tre Bidners Mund skal enhver Sag stadsfæstes.“ Dette var en Lov under den mosaiske Husholdning selv i Overtrædelsesfestselde, og der fordredes, at Bidnernes Hænder skulle „være først paa Overtræderen til at slæe ham ihjel.“ Der var to Bidner til at forkynde Guds Billie for Pharaos og Israels Born, nemlig Moses og Aaron. „Der er strevet i Eders Lov, at to Menneskers Bidnesbyrd er sandt. Jeg er den, som vidner om mig selv, og Faderen, som udsendte mig, vidner om mig.“ (Joh. 8, 17. 18.) Her have vi Jesu egne Ord, idet han erklaerer, at to Menneskers Bidnesbyrd er et lovligt Beviis. Da Jesus var bleven dobt og var kommen op af Vandet, bar Faderen Bidnesbyrd om Sandheden af hans guddommelige Mission og erklaerede: „Dette er min elsfelige Son, i hvilken jeg har Velbehag.“ Johannes vidnede og sagde: „Jeg har seet det, og bærer Bidnesbyrd om, at han er den Guds Son,“ og efter at Jesus havde begyndt sin offentlige Løbebane her paa Jorden, bar han Bidnesbyrd om sig selv. Da han udsendte de Tolv og de Halvfjerdsindstyve for at forkynde Israel, at Himmeriges Rige var nær, udsendte han dem To og To, og endvidere paalagde han sine Disciple at „være hans Bidner baade i Jerusalem og i det ganske Judea og Samaria, og indtil Jordens Ender.“ Loven angaaende Bidnesbyrd er tilvisse saa ligefrem, at Ingen, der har almindelig sund Menneskeforstand, behøver at være i Uvidenhed i denne Henseende.

Paulus figer, „at i Tidernes Fyldestore Husholdning skulle Herren samle Alt til Det i Christo, baade det, som er i Himmelten, og det, som er paa Jorden.“ Her have vi altsaa en Erklæring i den hellige Skrift, hvorved vi underrettes om, at paa en Tid, som endnu var tilkom-

mende i Pauli Dage (han figer, at Evangeliet Noet allerede dengang var udgaet til alle Jordens Enden: Rom. 10, 18.), skulle den største af alle Uddelinger blive indført paa Jorden, en blandet Uddeling, der skulle samle og forene alle Ting, Oldtidens og Nutidens Retfærdige, det, som er af Himmelten, og det, der er af Jorden, og Daniel taler om et Rige, som skulle blive oprettet i de sidste Dage, hvilket skulle nedbryde og tilintetgjøre alle andre Riger, nemlig et Rige af den „Høiestes Hellige,“ hvilke skulle modtage det og besidde det evindeligen. Johannes underretter os i Åabenbaringen om, at en Engel skulle gjenbringe Evangeliet til Jorden for at blive prædiket for alle Nationer, og Esaias figer, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt ovenpaa Bjergene og ophoies over Høiene, samt at der skal opgaae et Lys over Zion og Herrens Hellighed sinne over samme.

Her have vi altsaa flere Bidnesbyrd af de gamle Propheter med Hensyn til det Sidste-Dages Værk, hvilket skulle komme til at overgaae og fordunkle alle de forrige Uddelinger paa Grund af dets Storhed, dets Tegn, dets Undere, dets Tilkjendegivelse af Guds Magt og de talrige Åabenbaringer, som ville blive givne. Det Spørgsmaal maa derfor opstaae: Hvorledes kunne vi vente, at det vil begynde, og hvorledes vil dette Rige blive oprettet? Vi svare: Paa samme Maade, som Gud har begyndt alle de forrige Uddelinger. Vi forvente ikke, at Herren mere vil begynde det Sidste-Dages store Værk uden nogen Prophet, end han har gjort med de mindre Uddelinger; han er ikke et foranderligt Næsen, men vil noisagtig følge den Plan, som er nedlagt i den hellige Skrift. „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden hanaabender sin Hemmelighed for sine Ejendomme, Propheterne.“ Han maa altsaa op-

reise en Prophet, til hvem han kan aabenbare sin Billie og sine Hensigter, thi ellers kunde ikke Kristen blive opsyldt. „Himmelnen og Jordnen skulle forgaae, men mine Ord skulle ingenlunde forgaae,” siger Herren. Naar han nu saaledes opreiser en Prophet, hvorledes skal da den himmelste Sandhed blive udbredt iblandt Menneskene? Simpelthen derved: „Efter to eller tre Bidners Mund skal enhver Sag stadsættes.” Og hvem skal nu blive en saadan Prophet, og hvo skulle disse Bidner være? Vi antage, at det vil blive Mennesker, der ere alle andre lige, kun med den Forstiel, at de ere blevne kaldte af Gud, fordi de gjore hans Billie og holde hans Besalinger.

Vi komme nu til Hovedsagen: „Umiddelbar Aabenbaring samt levende Propheter og Bidner om Sandheden af det Sidste-Dages Verkl. I alle Verdens Tidsaldere have Menneskene ikke haft nogen Vanstelighed for at kunne troe paa de afdøde Propheter, medens de paa samme Tid altid have forlaaet og forfulgt dem, saaænge de have været ilive. Uagtet den Forfinelse, Civilisation og Oplysning, som man praler saameget af i vore Dage, møde dog Guds Ejendomme nu den samme Ringeagt, som fordom, og den samme haarde Mottagelse og Forfolgelse. Lys og Mørke kunne aldrig forenes — Godt og Ondt ere altid i Strid mod hinanden. Vi ville imidlertid sammenligne nogle af de mangehaande Bidnesbyrd, som ere aflagte af Guds Ejendomme, og undersøge, hvorledes de ere blevne modtagne. De Begivenheder, som omtales i Bibelen, ere alle historiske, — de handlende Personer ere gaangne bort, — hverken Scenerne eller Forestillingerne ere mere, — de egistere fun paa Historiens Blad, og Bidnerne ere døde; Menneskeslagten har kun afdøde Personers Bidnesbyrd, og dog blive de i Almindelighed antagne. De Hellige der-

imod sende levende Bidner til Verden, og det ikke blot To eller Tre, men i tusindvis. Guds Ejendomme have været omkring overalt paa den ganske Jord. Paa alle Kanter er der blevet aflagt Bidnesbyrd, og den advarende Øst oploftet. Herren har formedelst sine Ejendomme opfordret Jordens Indvanere til at omvende sig, og „denne Øst er udgangen til alle Jordens Endr.”

Vi ville undersøge disse Bidnesbyrd lidt nærmere. De Blader, paa hvilke Mormons Bog var skrevet, blev fremvist for Joseph Smith, og han modtog dem af Herrens Engel. Efterat Bogen var blevet oversat, viste en Herrens Engel Bladerne for tre Personer og befalede dem at bære Bidnesbyrd derom for hele Verden. De var: lydige mod Besalingen, og deres Bidnesbyrd tilligemed deres understevne Navne blev vedfoede Mormons Bog. Tolv andre Personer have ogsaa aflagt deres Bidnesbyrd om, at de have seet og solt paa Bladerne, og de have givet deres Navne til Verden. Det levitiske og aroniske Præstedomme blev modtaget under Johannes den Dobers egne Hænder, og siden det melchisedekke Præstedomme under Apostlerne Petri, Jakobs og Johannes Hænder. Joseph og Hyrum aflagde deres Bidnesbyrd for Verden, og siden beseglede de deres Bidnesbyrd med deres Blod, ligesom deres store Mester havde gjort. Nu ere deres Ord gyldige. Vi have saaledes Bidnesbyrd baade fra Levende og Døde.

Naar vi bære Bidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Prophet, spørger man os, hvorledes vi kunne vide det. Vi svare, at vi vide dette paa samme Maade, som Petrus vidste, at Jesus var Christus, nemlig formedelst Guds Aabenbaringer. Frelseren sagde: „Om Nogen vil gjøre Guds Billie, skal han hænde, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg

taler af mig selv." „Jesus Bidnesbyrd er Prophetiens Aaland.“ „Og Ingen kan sige, at Jesus er den Christus uden ved den Hellig-Aaland.“ Saaledes er det ogsaa med Hensyn til Joseph Smith. Det er formedelst den levende Guds Aaland, hvilken aabenbarer, hvad der hører Gud til, at hans Ejendom — ligesom Petrus for-dum — kunne sige, at deres Bidnesbyrd er sandt. Endvidere kunne de aflagge det Bidnesbyrd uafhængigt af noget Menneske paa Jorden, thi Kjod og Blod har ikke aabenbaret dem det, men deres Fader, som er i Himmelten, og paa samme Tid love de Enhver, som vil omvende sig og adlyde Evangeliet i Oprigtighed, at han skal annehmen det samme Bidnesbyrd.

Førleden Dag var der En, som spurgte mig, hvad større Beviis vi kunne fremføre til at godtgjøre Sandheden af den Lære, vi forlynde, end Mahomed kunde. Jeg svarede, at føruden det Bidnesbyrd, vi aflagge, indeholder den Lære, vi præ-dike, et kraftigt Beviis i sig selv, da den bestaaer i et fuldkommen Religionsystem, som i alle Dele stemmer overeenns med Bibelen, samt er bragt for Lyset ved en ulærd Ingling, som ikke kunde have kjendt det sande Evangelium, hvis det ikke var blevet aabenbaret for ham — et System, der hidindtil har viist sig at være uigjendriveligt, hilstet er et Beviis, som hverken han (Sporgeren) eller nogen Anden kunde fremføre til Grund for noget andet Læresystem paa Jorden. Vi have Guds Sons rene og sande Evangelium i dets Fylde, og ikke nogen af Mennesker op-funden Lære. Dette styrker vort Bidnes-byrd, og gør det dobbelt uigjendriveligt.

Hvorledes bliver Sandheden i Al-delighed modtagen? Med Spot og For-agt, Latterliggjelse, Bagvæltelse og Logn samt Skriget Bedrageri, falske Propheter osv. Hvis Sandhedens Fjender havde negle bedre Argumenter, vilde de selv-

folgelig komme frem iæd dem, men netop det, at de tage deres Tilflugt til Skjælds-ord og Logn, beviser, at de ikke have noget Andre at gribte til. Det er sandt, Nogle sige, at vi ere Bidner, som ere interesserede i Sagen. Vi maatte være meget taabelige, om vi ikke var det. Bare de gamle Propheter og Apostler interesserede i det, som de bare Bidnesbyrd om? Og om vi vide, at det er Guds Værk, vi ere bestjæltigede med, og at dette vil revolutionere Verden samt bringe de Retfærdige Liv, Saliggjørelse og evig Lyk-salighed, maatte vi være værre end Daarer, hvis vi ikke var interesserede deri, og jeg vil spørge, om der findes noget Menneske, der nogensinde har fejet et saadant Under, som dette vilde være. Det er sandt, der kan maaßke findes nogle Faar, som vilde være villige til at vove deres Liv for et retfærdigt Menneske, og vi have Beviser paa, at Patrioter kunne gjøre Meget for deres Fædreland og Paar-orende, men der findes ikke et eneste Menneske, som vilde være villigt til at blive fordømt og gaae til Helvede, blot for at kunne bære Bidnesbyrd om en Sag, der var det uvedkommende. Saadant vilde i Sandhed være et Sørsyn, som Verden aldrig havde fejet eller hort Mage til. Den Verdsligfindede gjor sig lystig over Sek-tismens Urimeligheder, men naar han kommer til at undersøge „Mormonismen,“ finder han den ikke saa latterlig, som han havde forestillet sig; han tillukker sin Forstands Øine og falder tilbage til sin na-turlige Trivleshje og figer, at han ikke kan annehmen vort Bidnesbyrd; „det er altfor overdrevet og sværmerst saamt staær i Modstæning til al Bidensstab og lærde og ophylste Mænds Anstuelser.“ „Herren gribet de Bise i deres Tredskhed.“ Bidnesbyrdet staær endnu uroklet og er en ligesaas stor Anstodsssteen for den Vantrie som for nogen Anden; han kan ikke trænge

igjennem det og ikke omgaae det; endnu er der en uovervindelig Hindring i Beien for ham, og efter alle hans frugtesløse Bestræbelser erklærer han ligefrem, at han ikke har flere Argumenter at fremfore.

Imidlertid er dette Slags Mennesker de meest frisindede, som vi træffe sammen med. Om den Vantroe onster noget Beviis for en Guds Tilværelse strevet paa Himmelten, kan han finde det der, hvis han blot vil betragte den yndige Regnbue i Skyerne med dens straalende og mangehaande forskellige Farver, hvilken Herren satte som et Tegn paa sin Pagt med Mennesket, at han ikke mere vilde titintetgjøre alt Ejend ved nogen Vandflod. Dette er et Beviis paa, at han er til, at hans Ord staer fast, og at Bibelen er sandsærdig. Vi vide imidlertid, at Modstanderen vil bestrebe sig for at bortraisonere alt dette ved at paaberaabe sig, at det kun er et naturligt Phænomen. Med Hensyn til Beviser ville vi endvidere bemærke, at to agtværdige Personers Bidnesbyrd vilde blive antaget ved enhver af de forskellige Domstole i Christenheden, og deres Ord vilde være tilstrækkelige til hvilkensomhelst Sags Afgjørelse. Hvorfor kan nu ikke det Bidnesbyrd, som bliver aflagt til Gunst for „Mormonismen“ af saamange Bidner, blive antaget? Da de bære Bidnesbyrd om, at Gud lever, at han er til, at han har talet fra Himmelne, at han har oprettet sin Kirke og sit Rige i Overeensstemmelse med Prophetierne, burde dette være nok til at vække Menneskenes Opmærksomhed og bringe dem til at undersøge det Budstab, der er blevet dem sendt, og hvilket henstilles til deres upartiste Undersøgelse. Desuden vilde Menneskene endnu have et kraftigt Bidnesbyrd til om Sandheden, hvis de blot vilde give Agt paa den Selvfornegtelse og Opoffrelse,

som lægges for Dagen af de Mænd, der vandre Jordom om, for at Alle skulle faae deres Bidnesbyrd at høre. Omgivne af alstens Farer paa alle Kanter og ofte udsatte for Hunger, Kulde, Torst, Træthed, Sygdom og Forsølgelse, ophore de dog ikke med at gjøre deres Herres og Mesters Billie, men med usørskerdet Mod og Standhaftighed hjæmpe de mod Fattigdom og Mangel samt trodse enhver Fare, og det lykkes dem at aflagge deres Bidnesbyrd. Herren forstaaer, hvorledes han skal udføre sit eget Værk, og han har sagt, at hans Ord ingenlunde skulde vende tomt tilbage, men udføre den Hensigt, hvorfor det blev sendt.

Vi ville endnu tilføje, at Tegnene, paa Menneskens Sons Tilmommelse viser sig baade i Himmelten og paa Jorden. Nod og Forvilklinger forurolige Nationerne, — Tidernes Hylde for Hedningerne og de Ugadeliges Ødeleggelse er nær forhaanden, og Tidernes Tegn ere i Sandhed betydningsfulde. „Guds Doms Time er kommen,“ og Herren har sagt: „Og efter Eders Bidnesbyrd kommer Brede og Hevn over Folket, thi efter Eders Bidnesbyrd kommer der et Bidnesbyrd ved Jordstjælv, der skal forårsage en Sammen midt inden i Jorden, og Menneskene skulde falde om paa Jorden og ikke kunne staae. Og ligeledes kommer der et Bidnesbyrd ved Jordens Nøst, og Lyns Nøst, og Storms Nøst, og Havets Bolgers Nøst, der hæve sig over deres Grænser. Og alle Ting skulde være i Bevægelse, og Menneskene skulde formægte, thi der skal komme en Frygt over alle Folk. Og der skal flyve Engle midt igjennem Himmelten, hvilke skulde raabe ned hoi Nøst og blæse i Guds Basun, figende: Gjører Eder rede, I Jordens Indvænere, thi vor Guds Doms Time er kommen.“

Tro og Fornuft.

(Fra „Millennial Star.“)

I Historien om de mangehaande religiøse Bevægelses i Verden kunne vi ikke nogetsteds finde Eempler paa en større Forvirring og uordentlig Sammenblanding af Forestillinger og Begreber, end som med Hensyn til Tro og Fornuft. Disse to heie og hellige Principer blive betragtede som hinanden saa aldeles modsatte, at vi enten kunne see de forskjellige Lærde udelukkende grunde deres Systemer — religiøse, videnstabelige eller politiske — paa Fornusten alene, idet de ansee Tro som eensbetydende med Overtro, saaledes som det var Tilseldet med Voltaire og Rousseau i Frankrig samt med flere store og lærde tydste Forfattere, — eller ogsaa ville vi finde, at det ikke alene er de romerske Paver, — blandt hvilke der var En, som fordomte Philosophen Hegel som Kætter, fordi han tverimod Pavens Paastand, at den romerske Kirke er grundet paa Troen alene, sagte at bevise Sandheden af Katholicismen ved at hente Beviser fra Fornusten, — men at ogsaa en utallig Skare af andre Geistlige i vore Dage ørgre sig over den tiltagende Oplysning og de mange nye Opfindelser og Opdagelser, hvilket Alt de betragte som skadeligt for Udviklingen af den Tro, ved hvilken de gjennem Aarhundreder have bestrebt sig for at lede Menneskeslægten. Vi kunne see det ene Parti optræde og stride mod det andet, medens Modparten med Haardnakethed forsvarer sine ofte stik modsatte Grundsætninger, og desforuden gives der Millioner, som valle hid og did, og snart hælde til det ene og snart til det andet Parti.

Denne Tingenes Tilstand vilde ikke alene have været ukjendt, men endog ganske umulig, hvis de forskjellige Par-

tier i deres Ever vilde have undersøgt de Grundsætninger, de forsvare, idet de da vilde være komne til Bispedom, at de ikke havde den virkelige Substant, men kun Skyggen deraf, thi alle sande Principer komme fra Gud, der er Ophav til al Sandhed, og dersør kunne de aldrig komme i Modsetning til hverandre.

Den sande Tro maa blive aabenbaret fra Himmelens og holdt ilive formedelst fortsat Åabenbaring — ligesom en Flod, hvis Kilder ikke kunne tilstoppes, uden at den ganske Strom udterres. Hvis Fornusten blev benyttet paa den rette Maade, vilde man ikke gaae ud fra falske Forudsætninger, ei heller vilde man da lade sig paavirke af Fordomme. Da denne ypperlige Evne — Fornusten — er af guddommelig Oprindelse, maa den nødvendigvis føre tilbage til Gud igjen. Troen kommer ned fra Himmelens, og Fornusten leder op til samme.

Guds Rost eller Åabenbaring, der i de Oprigtiges Hjerter finder en Gjenklang, som vi kalde Tro, staer ikke i Modsetning til Menneskets Fornuft, men den forener sig med den, som med Noget, hvormed den er nær beslægtet, omend sjældent den efter sin Natur er hin underordnet, thi Kursdstab om Gud og hans Ord kan erholdes ved Troen alene formedelst Åabenbaring, og Fornusten bærer Bidnessbyrd derom ved at vise den Overensstemmelse, som hersker mellem Naturens og Tankens evige Love.

Dersor vide vi Alle, at vi ikke kunne råsonere Nogen ind i Guds Rige, ei heller kunne vi bringe dem derind hverken ved at strive eller prædike, men Jesu Christi Bidnessbyrd, saaledes som det er aabenbaret i vore Hjerter, er det Eneste, der

kan legge Grundvorden til en sand Tro hos Menneskene, medens denne efterhaanden voger, udvisles og styrkes, og formedelst Beviser, hentede saavel fra den hellige Skrift som fra Naturen, kunne vi see den fuldkomne Overeensstemmelse, der herstår med Hensyn til Guds Åabenbaringer, den sande og levende Tro saunt Fornuftens. Jeg har under min korte Erfaring fundet, at hvis Mennesket ikke vil sege at faae et Vidnesbyrd for sig selv formedelst Ydmighed, Oprigtighed og Lydighed mod Guds Besalinger, der ere saa

lette at forståe, kunne vi ikke overbevise det om Sandheden af det Sidste-Dages Værk, om vi end vare i Besiddelse af al Verdens Oplysning og Lærdom, og vi havde Englenes Weltalenhed, og enhver Diskuterer med en Saadan om vor Tro vilde ikke hverken i Hensende til dens Bestaffnenhed eller Folger være Andet end en umålt Kappestrid, hvorved begge Parter kunde have Leilighed til at vise deres Dyrighed til at disputere og fremsøre Argumenter.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Til de Yeldste og de Hellige i den skandinaviske Mission.

Vi benyttte denne Anledning til at takke de præsiderende Yeldste, det arbeidende Præstedomme saavel som de Hellige i de Conferencer, vi i afvigte Quartal have besøgt, for deres venlige Imødekommen og for den Trofasthed, de have udvist i Opføldelsen af deres Pligter. Det har glædet os at see den Fremgang, Værket har gjort i de forskellige Egne af denne Mission, hvor der har været Adgang til at prædile Evangeliet, og vi ere taknemmelige til Herren for den Velsignelse, der er blevet tildeelt vore Brødre, som have arbeidet trofast for Sandhedens Sag og Guds Riges Udbredelse. Vi twible ikke paa, uden vi jo ved vores forenede Bestræbelser og ved Guds Maade og Bisstand skulle blive i stand til i indeværende Quartal videre at fremme Herrrens Gjerning. Især vil det være nødvendigt at sege til at faae Indgang i de Stæder, Landsbyer og Egne, hvor Evangeliet maaske endnu ikke er blevet forkyndt, eller hvor blot svage Forsøg hidindtil ere blevne gjorte uden noget Resultat. Tillige ville vi lægge det arbeidende Præstedomme saavel som de Hellige paa Hjertet at bestræbe sig for at udbrede vores Skrifter til vores Medmennesker, hvorfra mange maaske undsee sig for at sege vores Forsamlinger eller ikke interessere sig deraf, førend de have læst Noget, som kan tjene dem til Oplysning og Veiledning. Om derfor de Hellige, som have Raad dertil, høbte nogle Skrifter, som de kunde adlaane eller forære til deres Venner og Bekjendte, saa vilde en saadan Fremgangsmaade vorde velsignet og frugtbringende og understøtte de Yeldste i deres Missionsvirksomhed. Læsning i de hellige Skrifter, forenet med en ydmig Aand og Bon til Gud, formaaer meget til ataabne Forstanden for de hellige og dyrebare Sandheder, hvis Antagelse og Udovelse ville frelse Menneskene i Tid og Evighed. Gen af Aarsagerne,

der især medvirke Udbredelsen af Evangeliet, er den store Uvidenhed, der sædvanlig, finder Sted hos de fleste Lægfolk med Hensyn til Bibelens Indhold, hvilket gør det vanskeligt, naar en Eldste under sit Foredrag henviser til samme, at vinde Indgang hos Tilhorerne, da disse ikke vide enten det findes i Bibelen eller ei, og om de end gienkjende de auforte Skrifsteder, saa virke de ikke som de burde, paa Grund af, at man har lært Tilhorerne i deres Barndom, at Skriften ikke skal forståes saaledes, som den er given. Folket trænger altsaa til Undervisning, og da de Hellige formedelst Guds Naade have erholdt Sandheden, er det deres Pligt at meddele den til deres Medmennesker.

Denne Øjenstand hviler meget paa vort Sind, og vi sole os paavirkede til at berøre den i disse vore Bemærkninger, og vort Ansle er, at hvert Medlem i Kirken maa overveie den og sætte den i Uddøelse, ligesom vi ere forvissede om, at Herren vil velsigne Enhvers Bestræbelse i den Retning. Dyrebart er det hellige Ord, Herren har givet, baade til Fædrene forдум og nu i disse de sidste Dage, da det har behaget ham at skænke os foregede Vidnesbyrd formedelst „Mormons Bog,“ „Pagtens og Lærdommens Bog,“ tillige med andre inspirerede Skrifter af Herrens Ejendomme, der nu staar paa Jorden, hvilke Skrifter tjene til at oplyse Menneskene og fortælle det aandelige Mørke, der i Aarhundreder har ruget over Menneskeslægten og bevirket Vanetro, Overtro, Gudsfornegtelse og Ligegyldighed for Alt, hvad der er helligt. Man har tabt Troen paa en levende og virkelig Gud, vant sig til at ringeagte og overtræde hans Bud og Besalinger, tabt Bevidstheden om det store Ansvar, der venter os efter en ilde anvendt Provæstand paa Jorden, og man frygter Doden, fordi man gaaer en ukjendt Skæbne imode. Varsagen til alt dette er, at Menneskene „have overtraadt Guds Love, forvendt hans Skifte og gjort en evig Pagt til Intet.“ Lovet være dersor Israels Gud, som har gjengivet sine Love, gjenindført sine Skifte og oprettet en ny og evig Pagt med dem, som ville antage og adlyde Rigets Evangelium, der atter forklyndes i dets Reehed af Mænd, som ere bemyndigede af Herren!

Joseph Smiths Levnetsløb.

Detbr. 1840.

(Fortsat fra Side 14.)

Onsdag den 21de. Eldste Lorenzo Snow ankom til Manchester i England fra Nauvoo.

Torsdag den 22de. Den Committee, der var blevet valgt paa Generalconferencen i Nauvoo den 3de dennes, (min Broder Hyrum præsiderede) organiserede i et Mode om Astenen en Stav i Lima ved at bestikke Isaac Morley til Præsident og John Murdock samt Walter Cox til

hans Raadgivere. Ligeledes oprettedes der en Bisshopskret, bestaaende af Gardner Snow, Clark Hulet og Henry Dean med James C. Snow som Skriver.

Fredag d. 3. Gardner Snow blev ordineret til Bisshop under Hyrum Smiths Hænder.

Søndagen den 25de organiserede Committeeen en Stav i Quincy. Præsidentskabet kom til at bestaae af Daniel Stanton, Stephen Jones og Ezra T. Benson,

(som var blevet ordineret til Overpræst). Eigeledes indsattes en Bisstop med Raadgivere, nemlig George W. Crouse, Azariah Dustin og Sylvester B. Stoddard.

Tirsdag den 27de. Committeen organiserede en Stav kaldet „Mount Hope“ i Nærheden af Dampmøllerne i Columbus i Adams County. Til Præsident og Raadgivere bestykkedes Abel Lamb, Sherman Gilbert og John Smith. Til Bisstop og Raadgivere bestykkedes Daniel A. Miller, Isaac Clark og John Allen; Simeon J. Comfort valgtes til Skriver.

I Fredoms Green nævæd Payson i Adams County bestykkedes Henry W. Miller, Duncan McArthur og William Tenney til at præsidere; til Bisstop og Raadgivere valgtes Simeon Leach, Horra Kimball og Jacob Flouz.

Onsdag den 28de.

London, den 28de Octbr. 1840.

Brodrene Robinson og Smith. Da vi anse det for fuldkommen overensstemmende med vort Kald, med Fornuft og Abenbaring, at vi erhverve os Kundstab om Niger og Lande, det være sig enten hjemme eller udenlands, om Oldtiden eller de nyere Tider, om det Forbigangue, Nærværende eller Tilkommende — enten det saa er i Himmelten, paa Jordten, i Helvede, i Lusten eller i Havet, og uanset enten vi erhverve os denne Kundstab ved at være hjemme eller ved at reise, ved Grandstning eller ved Tro, ved Drømme eller ved Synet, ved Abenbaring eller Propheti, det gør Intet til Sagen, dersom vi blot erholde rigtige Begreber om Tingene, saaledes som de ere, at vi kunde see dem i det rette Lys baade med Hensyn til det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende. Det er paa Grund af saadanne Anstuelser om Tingene, at vi paa vores Reiser, iblandt Jordens Nationer søger at benytte enhver Lejlighed til at optegne de forskellige Mær-

værdigheder, som vi forefinde. Af disse Optegnelser ville vi fra Tid til anden sende Eder Uddrag, da vi troe, det kan være interessant for Eders Læsere.

Vi ville ved denne Lejlighed gjøre nogle Uddrag af Eldste Woodruffs Dagbog angaaende nogle Steder, vi have besøgt.

Den 21de August 1840 besøgte vi det Mindestmærke, som er blevet opreist til Grindring om den skækkelige Oldbrand i London i Aaret 1666, hvilket Monument er opreist under den store Arkitekt Sir Christopher Wrens Overopsyn. Vi gif ind igjennem en Dor ved Foden af samme og steg opad 345 sorte Marmortrin, hvilket bragte os 200 Fod op i Lusten og herved 150 Fod over de høieste Bygninger. Vi gif udensfor Stotten, der var omgiven af et Ferngitter, og det Skue, som da paa alle Kanter fremstillede sig for vort Blik, var ubestreibeligt. Vi stode her 200 Fod oppe i Lusten paa en af de nyere Tiders høieste og smukkeste Mindestøtter i Verden, og med det blotte Øje kunde vi oversæue den største, meest berømte, folkligeste og pragtfuldeste Handelsstad paa hele Jorden, med halvanden Million Indvaanere. Et saa storartet Skue og et saa ophojet Syn havde vi forhen aldrig set.

Vi vare i en saadan Stilling, at vi kunde oversæue næsten hele Staden. Østen for os laae the Tower of London og Mynten, mod Nord Lordmayorens Palads og Englands Bank. Mod Nordvest havde vi St. Pauls Cathedral, mod Sydvest Westminster Abbedi, Parlamentsbygningen, Buckinhams Palads osv. I Syd ligger Themsslodden, der løber fra Vest mod Øst, og over hvilken der gaaer fem høvelvede Broer, som laae aabne for vort Blik, og desuden er der endnu en til, der ikke kan sees fra Mindestøtten, altsaa i det Hele seg, nemlig: Sonthwark, (der

er af Bern) London-, Blackfriars-, Waterloo-, Westminster- og Waughall Bridge, der ere af Steen. Paa Sydsiden af Floden ligger Southwark osv.

Der ere Hundreder af Kirker, Kapeller, Taarnspiir og Mindestøtter, der staae midt i den tætte Klynge af Steenbygninger, der indtage et Areal af henved sex (engelske) Quadratmile.

Medens vi betragtede dette storartede Maleri paa en klar Dag og saae Garderne fulde med Mennesker af alle Folkeklasser og med Dyr og alle Slags Befordringsmidler — samt Themsen bedekket med Fartøier — fra Follen indtil Liniesfibet — udbrod en preussisk Reisende fra Berlin, som stod ved Siden af os: „Jeg har reist i Europa, Asien og andre Verdensdele, men jeg har aldrig fundet nogen Plet paa hele Jorden, der har frembugt et saa storartet Skue, som den, der nu ligger foran os.“

* Dette Monument er fire og tyve Fod højere end Trajans-Stotten i Rom. Den har kostet 75,500 Pund Sterling. Paa den ene Side er følgende Indskrift paa Latin: „I Aaret 1666 efter Christus den 2den September ved Minatstid udbrod der en strækkelig Sldebrand mod Øst fra dette Sted i en Afstand af to hundrede og to Fod, netop denne Stottes Høide. Slden, der formedelst den stærke Blæst greb om sig, ødelagde ikke alene den tilstødende Deel af Staden, men ogsaa de fjerne Dele, hvor den rasede med en frygtelig Larm. Flammerne fortærede 89 Kirker, Stadens Porte, Raadhuset, mange offentlige Bygninger, Hospitaler, Skoler, Bibliotheker, en Mængde Pragtbygninger, 13,200 Baaninghuse, 400 Gader, og af 26 Quarterer bleve de 15 ganste ødelagte samt 8 halvt nedbrændte. Ruinerne bedekkede et Areal af 436 Akres — fra „the Tower“ ved Bredden af Themsen til Tempeltårnen, og fra den nord-

østlige Port langsmed Stads muren til Holbornbridge. Slden rasede ubarmhjertig mod Indvaanernes Ejendomme, men var staansom mod deres Liv, da kun otte Mennesker omkom. Ligesom for at den i Alt skulle ligne den sidste Verdensbrand, kom Ødelæggelsen pludselig, thi den Stad, som var i en saa blomstrende Forfatning, blev i det sorte Tidsrum af tre Dage ganste tilintetgjort. Efterat denne strækkelige Sld ligesom havde spottet alle menneskelige Planer og Bestræbelser, var det Alles Mening, at det var med Himmelens Billie den rasede, og da standsede den og blev slukket paa alle Kanter.“

Den 1ste September besøgte vi Tunellen under Themsen, ved hvilken Leilighed vi stege henved 80 Fod ned under Jorden paa Sydsiden af Floden og gik ind i en Hvælving tilvenstre, hvilken var færdig 1120 Fod og smukt oplyst med Gas. Vi gik igjennem den under Themsen, saa at vi havde Floden og Stibene over vore Hoveder. I Midten af Tunellen er der kun 15 Fod fra Hvælvingen og til Flodsengen. Der ere to Hvælvinger, hver 22 Fod høi heelt igjennem, saa at man har en bekvem Passage fra den ene Bred af Floden til den anden.

Dette er et af de nyere Tiders meest forbausende Foretagender, og viser i Sandhed, at Menneskene have gjort mange Opfindelser.

Den 24de August besøgte vi St. Paulskirken, der først blev opført af St. Augustinus i Aaret 610. Den blev ødelagt ved Sldebrand i 961, men efter opbygget igjen det følgende Aar. Det var ikke forend under Athelstans Regjering, at London blev Englands Hovedstad, og man har denne Fyrste mere end nogen af hans Forgjengere at talke for St. Paulskirkens varige Restauration og dens fremragende Rang.

I Aaret 1066 blev etter denne Kirke

edelagt ved Ildebrand, der tillige lagde den største Deel af Hovedstaden i Ruiner. Den blev gjenophyget 1099, men efter nedbrændte den tildeles i 1132, og i Mårene atten hundrede og fem og sex og tredive led den igjen megen Skade. Den blev i 1444 antændt af Lynilden, men etter istandsat 1462. I Juni 1561 kom der Sld i Spiret, hvorved dette og Taarnet edelagdes.

Dens Istandsættelse paabegyndtes etter under Elisabeth og fuldendtes af Land og Kong Carl den Første, som dertil anvendte 104,330 Pund Sterling, men imidlertid opstod der Uenighed mellem Kongen og Parlamentet, der inddrog alle Kirkens Indtægter samt de Penge og Materialier, der tilhørte den, medens det hele Bygningsværk blev forvandlet til Stalde og Barakker til Dragonerne. Den blev etter istandsat under Carl den Andens Regering, men var ikke færdig, da den atten blev et Nov for Flammerne i den store Ildebrand i London 1666.

Den nuværende Kirke er blevet opført under Sir Wrens Bestyrelse. Den første Steen til samme blev lagt den 21de Juni 1674, og den øverste Steen i Kuppelen lagdes i Året 1710 af Hr. Christopher Wren, en Son af Architekten, og dens endelige Indretning og Udstyring blev fuldendt i 1715 af Georg den Første. Omkostningerne ved Opsætningen af denne pragtfulde Bygning beløb sig til henved 736,000 Pund Sterling. Kirkens Længde fra Øst til Vest er 500 og Breden 285 Fod; Højden fra Brolægningen i Gaden til den øverste Ende af Spiret paa Hovedtaarnet er 404 Fod; to andre Taarne ved den vestlige Ende ere hvert 222 Fod høje, og selve Muren har en Højde af henved 90 Fod. Den var syreglyve År under Bygning og indtager et Fladerum af to Akres Jord.

Den indeholder 47 Monumenter, der

ere blevne opreste over Gravene til en Deel Hertuger, Grever, Lordere, Biskopper, Generaler og Andre, som enten have indmærket sig i Stortbritanniens Tjeneste eller paa andre Maader; Lord Nelson er den mest berømte iblandt dem.

Vi gjennemvandrede Kirken fra dens nederste til dens øverste Dele. Dens hele Hoide fra Jorden til Spiret er henved 400 Fod. Fra det øverste Galleri havde vi ogsaa Udsigt over Staden. Vi gik igennem Hvissegalleriet, og uagtet det var meget stort, kunde man dog tydelig høre og sjælle den minste Hvisse i den længst bortliggende Deel af samme, og naar Doren lukkedes, lod det næsten som naar Tordenen ruldede. Denne Kirke er en af de største i Verden.

Den 5te September besøgte vi Westminster-Abbediet, hvilket bestaaer af 11 Kapeller, nemlig: St. Benedict's, St. Edmunds, St. Nikolai, Henrik den Syvende, St. Pauls, St. Edward Confessor's, St. Erasmus's, Abbed Islips, St. Johannes's, St. Andreæ og St. Michaels Kapel. I Kapellerne findes Ligene af 13 Konger — samt deres Grave og Monumenter — nemlig af Edward den Første, den Tredie, den Henrie og Sjette, Carl den Anden, Henrik den Tredie, den Henrie og Syvende, Jakob den Første, Georg den Anden, Richard den Anden, Wilhelm den Tredie og Sebert, Østsachsernes Konge, hvilken første lod denne Kirke bygge, og dode henved Året 616. Tillige findes Ligene af tretten Dronninger her, nemlig af Athelgoda, Seberts Dronning, der dode 615, Philippa, Mathilde, Maria den Første og den Anden, Maria, Dronning af Skotland, Elisabeth, Catharina, Anna, Editha, Eleonore og Caroline — samt af 6 Prinser, 11 Hertuger, 7 Hertuginder, 1 Marquis, 7, Lordere, 3 Grever, 8 Grevinder, 3 Baroner, 16 Jarler, 11 Admiraler, 10 Generaler, 5 Østerster,

3 Majorer, 10 Capitainer, 4 Lieutenantter, 16 Bistopper, 6 andre Geistlige, 15 Doctorer, 52 Riddere samt 152 Herrer og 48 Damer af forstjellig Rang, til sammen 421 Personer, der ere blevne bissatte i denne Kirkes Hvelvinger, og til hvil's Gre der er opreist Monumenter.

Vi saae Billeder af Dronningerne Elisabeth, Maria og Anna, samt af Lord Nelson, Pitt og Andre i fuld Legemsstørrelse og en noiagtig Lighed. Vi sad i den Kroningsstol, i hvilken Dronning Victoria og alle Englands Konger og Droninger i de sidste 800 Aar ere blevne kronede. Den er beklædt med et af Guldraad vævet Tøj og har en Steen under Sædet, paa hvilken alle støtste Konger, efter hvad der siges, skulle være kronede lige siden den Tid, da Skotlænderne blev en egen Nation. Efter et Sagn iblandt dem skal denne Steen have været Jakobs Stav.

Da vi gik igennem denne Kirke, kunde vi ofte see Spor af den Nached, der blev udøvet mod disse Mindeærmerker i Oliver Cromwells Tid, idet han begyndte at ødelægge nogle af Gravstederne og Mindeærmerkerne samt det Metalarbeide, hvormed Kirken var prydet. Her kunne vi see den menneskelige Kunst i hele dens Magt lagt for Dagen i Opsærelsen og Fuldendelsen af dette Abbedi i det Hele taget, men især i den Deel, som kaldes Henrik den Svendes Kapel, og et Besøg til dette Sted er ikke alene verdigt de Reisendes Opmærksomhed, men fortjener ogsaa Plads i ethvert Værk, som har Hensyn til de britiske Antiquiteter.

Medens vi tale om dette Emne, ville vi heller ikke med Caushed forbigaar vort Besøg i Parlamentshuset, som kun ligger nogle faa Favne fra Abbediet. Da vi traadte ind i Lordernes Forsamlingssal, (hvilken nu benyttes af Underhusets Medlemmer) var der ikke Meget at see for

Diet, men desto Mere til at bestjærtige Forstanden. I midlertid havde vi Leilighed til at hvile os lidt og til at sidde i den Stol, som i mange Aar har været benyttet af Overhusets President. Det var i denne Bygning, at Chatam holdt alle sine Taler, medens han forsvarede den amerikanse Sag, forend Revolutionen blev ud. I denne Sal ere de fleste Love blevne vedtagne, efter hvilke nu henved 200,000,000 menneskelige Væsener regieres.

Da Underhusets Forsamlingssal for nogle Aar siden er nedbrændt, benyttede de nu denne Bygning, og en anden er blevet opført til Afbenyttelse ved Overhusets Møder.

Man skulle antage, at en Bygning, der var indrettet for Konger samt Lorder og Herrer af Statens lovgivende Forsamling, maatte være overordentlig pragtfuld og kostbar, men vi fandt det ganske Modsatte. Den er simpel og uden nogensom helst Pragt. Naar man kommer ind, skulle man snarere troe, at man var i et amerikansk Skolehuus end i en Sal, der var bestemt til Samlingssted for det engelske Rigets Repræsentanter.

Da vi vendte tilbage fra denne Udflygt, havde vi Leilighed til at see de britiske Soldater, navnlig Fodgarden, der var paa Parade i St. James Park, ledsgaget af et fuldstændigt Musikkorps. Tillige paraderede Dronningens Hestgarde, der red paa sorte Heste og var kledt i Staal, hvilket glimrede i Solen.

Vi vare ogsaa henne og saae paa Hertugen af Yorks Monument, der er 135 Fod høit, samt paa Enkedroningen's Residentssal. St. James Park er omgivet af Privatbygninger, Paladser og Slotte af første Rang, haade med Hensyn til Størrelse og Pragt, og blandt hvilke Buckinghampaladset er det fornemste. Det slaaer til den kongelige Families Af-

benyttelse og beboes af hendes Majestæt Dronningen og Prinds Albert, naar de ere i Hovedstaden. Det er opført af hans Majestæt Wilhelm den Fjerde, og indtager et Fladerum af flere Akres Jord samt er en meget kostbar og pragtfuld Bygning. Enhver Øer, Indgang og Port, som fører til samme, er strengt bevogtet af bevæbnede Soldater. Medens vi vare der, saae vi Prinds Albert ride over St. James Park paa en graa Hest,

og kun ledsgaget af sin Ridelnegt. Vi have besøgt det britiske Museum, hvilket indeholder en uhyre Masse ægyptiske Gravminder, Mumier, Hieroglypher og Papyrusruller, hvis Historie og Beskrivelse vi sole megen Interesse i, og vi snille sende Eder en Beretning derom i en senere Skrivelse. Vi undertegne os Eders Brodre i den nye og evige Pagt.

H.C. Kimball. W. Woodruff. G.A. Smith.

(Torsfættes.)

Nyheder.

Hertugdommerne. I „Bestsl. Tid.“ for 5te ds. hedder det: „Nu, da den preussiske Forfatning den 1ste October er traadt i Kraft i de forhenværende Hertugdommer, og der derved er gjort en Ende paa den provisoriske Tilstand, der har hersket i næsten fire Aar, turde det maaske ikke være vort Blads Læsere ukjært at blive bekjendt med nogle af de vigtigste Bestemmelser i den preussiske Statsgrundlov, navnlig forsaavidt de nærmest angaae Statsborgerens Stilling i Samfundet. Denne Grundlov bestemmer saaledes i sit andet Afsnit, at alle Preussere ere lige for Loven; den personlige Frihed ere beskyttet, og Ingen kan unddrages sin lovlige Dommer. Ejendommen er ulønkelig. Borgerlig Dod og Straf af Formuesconfiskation finder ikke Sted. Frihed til Udvandring kan kun indstrækkes af Hensyn til Værnepligten. Friheden i religiose Velhendelser og Foreninger til Religionssamfund og fælles huuslig og offentlig Religionsovelse er beskyttet. Nydelsen af borgerlige og statsborgerlige Rettigheder er uafhængig af den religiose Velhendelse. Civilcærestab vil blive indført efter en særlig Lovbestemmelse. Videnskaben og dens Lære er fri. For Ungdommens Uddannelse skal der drages tilstrækkelig Omsorg ved offentlige Skoler. En særlig Lov skal ordne det hele Undervisningsvæsen. Enhver Preusser har Ret til ved Ord, Skrift, Tryk og billedelig Fremstilling frit at ytre sin Mening; Censuren maa ikke indføres. Alle Preussere ere berettigede til, uden foregaaende Tilladelse af Øvrigheden, at forsamle sig fredeligt og uden Vaaben indenfor Dore. Alle Preussere have Ret til at forene sig i saadanne Selvfæber, der ikke stode an imod Straffeloven. Petitionsretten tilkommer enhver Preusser. Brevhemmeligheden er ulønkelig. Alle Preussere ere værnepligtige. Den væbnede Magt kan kun i lovligt bestemte Tilfælde anvendes til Undertrykkelse af Uroligheder. Den væbnede Magt tor hverken i eller udenfor Ejendelen holde nogen Maadslagning eller samle sig uden efter Besaling etc. etc.“

Francrig. Som et Fingerpeg med Hensyn til Frankrigs Hensigter berettes i „L'Independance,“ at man i det franse Marineministerium har meget

travlt med at optage og studere Kort over Østerøen, at man har begyndt at uddele Chassepotgeværer til Linietropperne, og at man er stærkt fysselsat med at omdanne de gamle Geværer til Bagladevaaben, fordi et tilstrækkeligt Antal nye Geværer ikke hurtig nok kan skaffes tilveie. — „Augsb. Udg. Btg.“ indeholder en Correspondance fra Paris, hvori det hedder, at der foruden den normerede Styrke i Frankrigs Militairdistrikter er organiseret en Hær i de østlige Departementer paa over 100,000 Mand, at disse Tropper ere forsynede ikke blot med Bagladegeværer, men ogsaa med de smaa Kobberkanoner, samt at en lignende Hær skal dannes af Garnisonen i Paris og Garderegimenterne. Et i Bordeaux udkommende Blad fortæller, at Mac-Mahon høst vil oppebie Føraarets Komme, navnlig af Hensyn til den Rolle, Marinens kan spille i Østerøen, og at der i Algier bliver dannet et Armeekorps paa 14,000 Turcos, som skulle anvendes i Tydfland. Om det saa er „Moniteur industriel“, bebüder det Krigen og udtaler sig til Fordeel for denne.

I t a l i e n. Urolighederne i Kirkestaten gribte om sig. Garibaldi har den 2den dennes i Hemmelighed gjort et forsøg paa at undvige fra Caprera for atter at stille sig i Spidsen for Insurrectionen i de pavelige Provindser. Forsøget er imidlertid mislykket. Garibaldi er blevet paagreben underveis og fort tilbage til sit eensomme Opholdssted, hvor han nu bliver bevogtet af fire Krigsfartsier, der krydse omkring Den.

Den 25de September om Aftenen udbrod en frygtelig Orkan i Omegnen af Venedig. I Mestre og Bureno ere flere Huse styrtede sammen, og mange Mennesker ere komne tilskade.

S c h w e i z. I Staden Sitten i Canton Wallis har man den 14de dennes sporet gjentagne Jordrystelser. Dagen efter iagttoget i Canton Baselland et mærkeligt Naturphænomen, der rimeligiis staar i Forbindelse med Jordstjælvet. Paa Bjerget Paschwang har der nemlig dannet sig en Nabning, hvorfaf opstiger en tyk Røg; Heden i Nærheden af dette Svælg skal være saa stor, at Træ, som holdes der-over, begynder at gløde. Ogsaa i Ungarn har man paa 7 forskellige Steder sporet Jordrystelser.

Blanding.

En ny Planet er omtrent samtidig blevet opdaget af Professor Tietjen i Berlin og Mr. Peters ved Hamilton College i de Forenede Stater. Planeten, som har faaet Navnet Undina, skal være af ellevte Størrelse. Antallet af de os bekjendte Planeter udgør nu 100.

I en Correspondance fra Berlin til „Köln. Btg.“ gives følgende Oplysninger om det nordhøstte Forbunds Hovedstyrke. Paa Krigsfod vil den udgøre: 1) Felt-tropper, derfra undtagne evenutuelle Beleiringsparker og Reserve-Pontonrainer, 11,950 Officerer, 497,573 Underofficerer og Mennige, 152,428 Heste, 1284 Kanoner og 12,873 Kjøretøier; 2) Reservestaben og Reservetropper 4477 Officerer, 188,400

Underofficerer og Menige, 22,455 Heste og 220 Kanoner; 3) Besættningstropper 4066 Officerer, 143,146 Underofficerer og Menige, 2331 Heste; 4) de øvrige i Landet tilbageblivende militaire Corpser 472 Officerer, 5760 Mand og 1200 Heste. Ved Mobiliseringen bliver der saaledes strax stillet en Styrke paa Venene af 20,965 Officerer, 834,483 Mand, 178,914 Heste, 1504 Kanoner og det nævnte Aantal Kjoretøjer. Hertil kan der desuden komme: 5) til fuldstændig Besættelse af Hæstnæger 1688 Officerer, 57,658 Mand, 30,141 Heste og omkring 150 Kanoner. Dette bliver i det Hele: 22,633 Officerer, 892,141 Mand, 209,055 Heste, 1654 Kanoner og 12,873 Kjoretøjer. Fredsstyrken er uden Officerer og Underofficerer 270,000 Mand, Tjenestetiden tre Aar. Reservens fire Aargange udgjøre, naar man fraregner 20 pct. Afgang, idet mindste 288,000 Mand, hvortil der saa kommer 315,000 Landeværnsfolk, hvilket, naar den staende Hær regnes til 300,000 Mand, udgjor 903,000 Mand. De tre sydtydste Stater (Baiern, Würtemberg og Baden), som have sluttet os- og defensieve Allianceer med Preussen, have omkring 102,000 Mand Felttropper, en Reserve paa 37,100 Mand, og til Besættningstropper 225,564 Mand. Hele Armeen, det nordtydste Forbund med Hessen regnet til 892,141 Mand, bliver saaledes 1,101,240 Mand foruden 28,000 Officerer.

I følge den nylig foretagne Folketælling i Storbritannien og Irland udgjorde Befolkningen 30,157,239 Individuer. For 50 Aar siden var Folketallet 17,184,902, altsaa ikke stort over Halvdelen af det nuværende. Udvandringen til Nordamerika udgjorde i det nævnte Tidsrum over 6 Millioner, hvoraf 4 Millioner fra Irland. Dette Lands Befolkning er i de sidste 22 Aar aftagen med 2,738,099 Mennesker.

Indhold.

Side.		Side.	
Bidnesbyrd	17.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	25.
Tro og Kunst	23.	Myheder	30.
Redaktionens Bemærkninger (Til de Ældste i den standinaviske Mission)	24.	Blandinger	31.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengsgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. C. Bording.